

Arrest

nr. 140 808 van 12 maart 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 19 februari 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen tot afgifte van een inreisverbod van 3 februari 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 februari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 februari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. NEERINCKX, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 3 februari 2014 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie (hierna: de gemachtigde) de verzoekende partijen een inreisverbod op te leggen.

1.2. Dit zijn de bestreden beslissingen, die luiden als volgt:

“(...) wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd, (...)

Aan de betrokkene werd een bevel om het grondgebied te verlaten betekend op 28.05.2013.

Reden van de beslissing:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

° In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar omdat:

° 2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 07.05.2013, haar betekend op 28.05.2013.

Betrokkene heeft, na het betekenen van dit bevel, nog geen stappen ondernomen om het grondgebied van België, en het Schengengrondgebied, vrijwillig te verlaten. Daarenboven heeft zij een aanvraag 9bis ingediend op 03.06.2013. (...)"

"(...) wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd, (...)

Aan de betrokkene werd een bevel om het grondgebied te verlaten betekend op 28.05.2013.

Reden van de beslissing:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

° In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar omdat:

° 2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 07.05.2013, hem betekend op 28.05.2013.

Betrokkene heeft, na het betekenen van dit bevel, nog geen stappen ondernomen om het grondgebied van België, en het Schengengrondgebied, vrijwillig te verlaten. Daarenboven heeft hij een aanvraag 9bis ingediend op 03.06.2013. (...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. De verzoekende partijen betogen in hun verzoekschrift als volgt:

"(...) SCHENDING VAN DE FORMELE MOTIVERINGSVERPLICHTING ONDERGESCHIKT MATERIELE MOTIVERINGSVERPLICHTING) IUO. ART. 74/11 § 1 VREEMDELINGENWET

De duur van het inreisverbod wordt bepaald op het maximum van 3 jaar.

Deze (maximum)duur van het inreisverbod maakt niet het voorwerp uit van enige motivering.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht (zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991) heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen.

Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de feitelijke en juridische overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op een afdoende wijze. (RvS 6 september 2002, nr. 110.071.

In de bestreden beslissing wordt niet gemotiveerd waarom aan verzoeker een inreisverbod wordt gegeven voor de maximale termijn van 3 jaar.

Art. 74/11 § 1 Vreemdelingenwet voorziet uitdrukkelijk dat rekening dient te worden gehouden met de specifieke omstandigheden van elk geval en stelt een maximumtermijn van 3 jaar voorop.

"Art. 74/11. [§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen : (...)"

Uit het gestelde in art. 74/11, § 1 Vreemdelingenwet blijkt dat een inreisverbod van maximum 3 jaar kan getroffen worden.

Dit houdt derhalve in dat de duur van het inreisverbod kan variëren van 1 dag tot 3 jaar.

Deze discretionaire bevoegdheid gaat gepaard met een formele motiveringsverplichting: " Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur (...) de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissingen, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. (...) De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de

overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel. In dit geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur." (/. OPDEBEEK en A. COOLSAET, administratieve rechtsbibliotheek, algemene reeks, VII, Formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1999, 149, nr. 185)

Deze visie werd reeds eerder bijgetreden door uw Raad bij arrest dd. 31 mei 2013 in de zaak RvV 127 767/ II, zie p. 7 en 8) (stuk 7)

In casu ontbreekt elke motivering terzake de duur van het inreisverbod zodat een schending van de formele motiveringsverplichting voorligt.

Er wordt geen rekening gehouden met de integratie van verzoekers, noch met het schooltraject van de kinderen, noch met de hangende annulatieprocedure van het eerder betekende bevel om het grondgebied te verlaten, hetgeen één voor één omstandigheden zijn welke verzachtende omstandigheden zijn voor de houding van verzoekers.

(II) ONDERGESCHIKT: SCHENDING VAN DE MATERIELE MOTIVERINGSVERPLICHTING

Indien uw Raad per impossibile van oordeel zou zijn dat de bestreden beslissing wel een motivering bevat terzake de termijn van het inreisverbod, dient deze minstens als gebrekkig worden beschouwd, aangezien deze geenszins het opleggen van de maximumduur verantwoordt.

De verwijzing naar het bevel om het grondgebied te verlaten, waaraan door verzoekers geen gevolg zou zijn gegeven, is niet dienstig.

Art. 74/11. luidt als volgt:

De bestreden beslissing lijkt te stellen dat de maximumduur van het inreisverbod (voor 3 jaar) wordt opgelegd, om reden dat geen gevolg werd gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 07.05.13, waartegen nota bene een annulatieprocedure hangende is voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De motivering is strijdig met voormeld artikel 74/11; dit artikel stelt uitdrukkelijk dat in de hypothese dat een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd, een inreisverbod van maximum drie jaar wordt opgelegd.

Aldus voorziet art. 74/11 in de mogelijkheid om het (verplichte) inreisverbod op te leggen voor een periode vrij te bepalen tussen één dag en het maximum van 3 jaar.

De loutere verwijzing naar het eerdere bevel kan echter niet ipso facto het opleggen van de maximumduur van het inreisverbod naar recht verantwoorden, aangezien de wet in deze hypothese net de Staatssecretaris geeft om het inreisverbod te moduleren (periode van 1 dag tot 3 jaar). (...)"

2.2. De in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

2.3. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissingen wel degelijk gemotiveerd wordt waarom de verwerende partij gekozen heeft voor het opleggen van de maximale termijn van drie jaar. Er wordt immers in beide beslissingen het volgende gesteld: "Betrokkene heeft, na het betekenen van dit bevel, nog geen stappen ondernomen om het grondgebied van België, en het Schengengrondgebied, vrijwillig te verlaten. Daarenboven heeft hij/zij een aanvraag 9bis ingediend op 03.06.2013.. Ook het opleggen van het inreisverbod op zich wordt formeel gemotiveerd, met name door de verwijzing naar artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet en een feitelijke uiteenzetting aangaande het niet hebben voldaan aan de terugkeerverplichting. Zodoende kunnen de verzoekende partijen niet voorhouden dat de formele motiveringsplicht zoals vastgelegd in de door de verzoekende partijen aangehaalde bepalingen geschonden zou zijn.

In een tweede onderdeel van het enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 74/11, § 1 van de vreemdelingenwet tezamen met de materiële motiveringsplicht. In dit verband dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partijen de concrete motivering van de bestreden

beslissing aangaande de duur van het inreisverbod niet bekritisieren, maar zich beperken tot de loutere stelling dat de motivering gebrekkig is, gezien deze het opleggen van de maximumduur geenszins verantwoordt. De Raad benadrukt dat hij in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd is om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. De verzoekende partijen tonen met hun algemene verwijzing naar een arrest van de Raad niet aan dat de verwijzing naar het feit dat, na het betekenen van een bevel om het grondgebied te verlaten van 2013, nog geen stappen werden ondernomen om het grondgebied van België en het Schengengrondgebied vrijwillig te verlaten en dat zij nadien nog een regularisatieaanvraag hebben ingediend, kennelijk onredelijk zou zijn of zou steunen op verkeerde feitelijke gegevens. Waar verzoekende partijen aanvoeren dat er geen onderzoek is naar hun specifieke omstandigheden, dient erop te worden gewezen dat er wordt verwezen naar het feit dat zij nog geen stappen ondernomen hebben om het grondgebied vrijwillig te verlaten ondanks het hen afgeleverde bevel om het grondgebied te verlaten en dat zij nadien nog een regularisatieaanvraag hebben ingediend. Verzoekende partijen bekritisieren dit motief niet. Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat zich daarin een nota bevindt waarbij volgende elementen werden nagegaan:

-Hoger belang van het kind: In het belang van de kinderen om samen met de ouders terug te keren + geen bewijzen als zouden de kinderen in het LVH geen scholing kunnen verkrijgen.

-Gezins- en familielevens: Betrokkenen dienen samen terug te keren

-Gezondheidstoestand: Reeds meerdere aanvragen art. 9ter, de laatste werd op 05.08.2013 geweigerd daar betrokkenen in herhaling vielen.

Verzoekende partijen kunnen aldus niet worden gevolgd waar zij stellen dat verweerder bij het bepalen van de geldigheidsduur van het inreisverbod dat hen werd opgelegd geen rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden eigen aan hun dossier en derhalve de bepalingen van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet heeft miskend. Verweerder heeft namelijk duidelijk gesteld dat wordt geopteerd voor een inreisverbod dat drie jaar omdat verzoekers nadat hen een bevel om het grondgebied te verlaten was betekend geen initiatieven nam om vrijwillig het Belgisch grondgebied te verlaten. De Raad merkt in dit verband op dat verweerder, op het ogenblik dat hij een afweging maakt om te bepalen welke termijn er bij het opleggen van een inreisverbod kan worden gehanteerd, vermag rekening te houden met het feit dat het niet uitvoeren van een eerder betekende verwijderingsmaatregel niet het gevolg is van een laattijdig handelen, maar voortvloeit uit de manifeste onwil van een vreemdeling om een in het verleden overeenkomstig de wet genomen verwijderingsmaatregel te respecteren. Het maken van een onderscheid tussen deze twee situaties is niet onlogisch of onredelijk. Dit te meer omdat artikel 74/11, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat het inreisverbod in werking treedt de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend. Verweerder kan in aanmerking nemen dat een vreemdeling die geen enkele bereidheid toont om gevolg te geven aan een verwijderingsmaatregel, *manu militari* uit het Rijk zal dienen te worden verwijderd wat enige tijd in beslag kan nemen, zodat het inreisverbod pas later zijn volle uitwerking zal kennen dan in het geval waarbij een vreemdeling weliswaar de hem toegekende termijn om het land te verlaten niet respecteerde, doch wel aantoonde dat hij reeds bezig was om een vertrek op korte termijn te verwezenlijken. Het loutere feit dat verzoekende partijen een beroepsprocedure hadden ingesteld tegen het eerdere bevel om het grondgebied te verlaten, maakt niet dat de verwerende partij geen inreisverbod zou kunnen opleggen. Immers is dergelijke procedure niet schorsend. Bovendien werd dit beroep gekend onder rolnummer 130 976 verworpen bij arrest nr. 140 814. Gelet op de zich in het administratief dossier bevindende nota tezamen met voorgaande vaststelling blijkt dan ook niet dat verweerder aan de specifieke situatie van verzoekers, in de mate dat deze relevant was, voorbijging.

Verzoekende partijen maken met hun uiteenzetting geenszins aannemelijk dat verweerder enig dienstig gegeven buiten beschouwing heeft gelaten.

Een schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.4. De verzoekende partijen maken de schending van de door hen opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk.

2.5. Het eerste en tweede middel zijn niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf maart tweeduizend vijftien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

S. DE MUYLDER